

»Saprasvetlana«

Naj bo ta besedna igrica v naslovu dovoljena ob premieri Ljubljanskega lutkovnega gledališča, Sapramiški. Kajti njen spiritus agens je Svetlana Makarovič, ki zna vse svoje nastope obvladati z veliko prepričljivostjo in s pravo mero, v kateri ni spogledovanja, pa tudi podcenjevanja publike ne. To pot je bila avtor besedila, pa skladateljica glasbe, ki je predstavo spremenila v miniaturni musical, povrh pa še izvrstna interpretka kar dveh vlog, Sapramiške, seveda, in Žabe Regice. Oblikovalci in izvajalci predstave so jo povsem razumeli, jo »ubogali« in v tem dogajanju našli veliko prostora za svoje sodelovanje.

Gre, seveda, za tisto miško, ki je dobila za rojstni dan tri lešnike, pa si je ob njih načela zobke. Za miško, ki je premagala strah pred zobozdravnikom, ta pa ji je pomagal, da je lešnike poslej veselo trla. Kako prprosto, pa kako prijetno, kako veselo, pa nič preveč vsiljivo poučljivo. Po zasedbi in odrski likovni zasnovi je predstava komorna. Kar vidiš jo, kako bo lahko potovala po vseh slovenskih odrih in sejala gledališko iskrenost.

V njej pa je tudi veliko dobro uporabljenega. Zaradi zahtevnosti vloge, ki jo je kot igralka prevzela Svetlana Makarovič, se je utrgala nit tradicije, da morata biti igralec in animator njegove lutke v predstavi povezane. Da je mogoče oživljati lutkin gib tudi ob tonskem posnetku njene »govornice«. In da se tudi vodič marionete v dobri scenaristični zamisli pokaže kot avtor giba. To smo videli ob vodenju Brede Hrovatin, Petra Dougana in Tončke Černilogar. Zapleteno je bilo gledati – kako živijo lutke in kako delajo roke, ki jih oživljajo. Mene je skorajda bolj zanimalo tisto nad vrvicami kot ono pod njimi. Oboje je bilo kot nekakšen balet.

Brez živega vzvoda, ki povezuje tonski posnetek z odrskim dogodko, ne gre. To zahtevno in obenem hvaležno nalogo je prevzela Nadja Vidmar in se v njej kot Teta Grizelda igralsko razživela.

Razigrana režija je prispevek dobrega poznavalca lutkovnih možnosti Naceta Simončiča. Odličje je tudi likovni delež, ki sta ga oblikovala (za lutke) Jaka Jundič in (za sceno) Miša Pengov.

Stanka Godnič

Delo, 20.10.1986